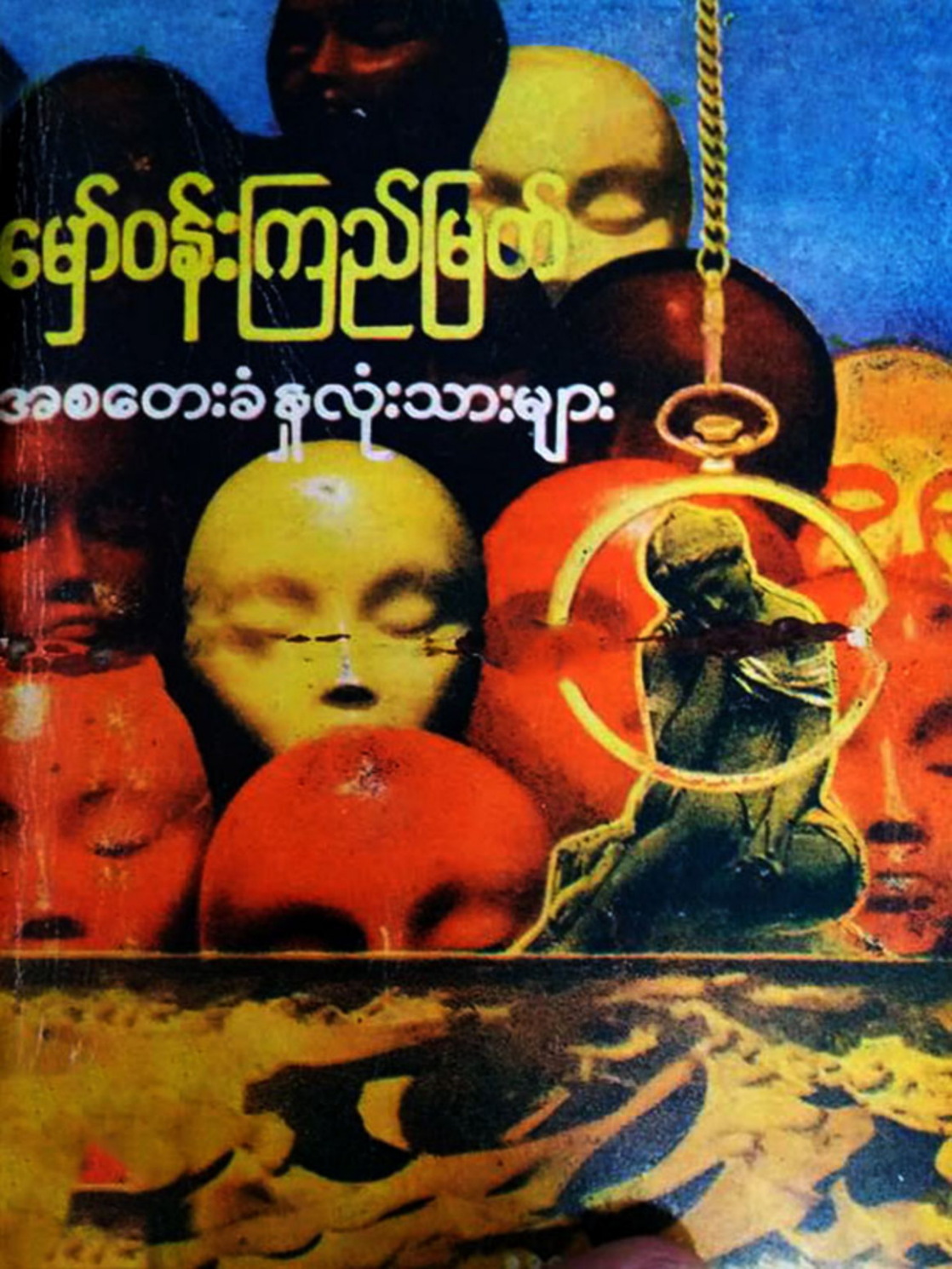

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်

အစတေးခံ နှလုံးသားများ

ဥုံ သူရဿတီ ဒေဝီစံ မာတာစမေ

သူရဿတီဒေဝီ

အနုကမ္မံ

ဥပါဒါယ

မိတ္တံမေဒေဟီ

ဓနံမေဒေဟီ

လာဘံမေဒေဟီ

ဘောဂံမေဒေဟီ

စေဟီ - သူရဿတီ

ဒေဝီမာတာ။

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်၏ နှလုံးသား

(သို့မဟုတ်)

အစတေးခံနှလုံးသားများ ၏

နှလုံးသားတစ်ခုအကြောင်း

စေတနာမမှန်သော၊ အယူအဆရေး ဖောက်ပြန်သော၊ သို့သော် အတတ်ပညာ၊ အနုပညာအရ ပြောင်မြောက် ကျွမ်းကျင်နေသော ဖုန်းတီးမှု အနုပညာတစ်ရပ်သည် "အဆိပ်"ဖြစ်သည် ။ ကြီးစွာသော အဆိပ်။ စာဖတ်သူ (ပြည်သူ)ကို အန္တရာယ်ပေးမည့် အဆိပ်။

အတတ်ပညာ၊ အနုပညာက အစွမ်းထက်သည် နှင့်အမျှ၊ သူ့အထဲက ဖောက်ပြန်သော အနှစ် သာရက ပိုလို့ စူးရှထိရောက်မည်။ တစ်နပ်စား ဉာဏ်ရှိသူ။ ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်မှန်အယူအဆမှ ကင်းကွာနေသူ။ ပြည်သူ လူထု၏ ကဏ္ဍကို လေးလေးနက်နက် မဝင်စားသူ။ လူထု လွတ်မြောက်ရေး ဝါဒကို ကျောခိုင်းသူ။ မရိုးသားသူ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လက်ထဲတွင် ပြောင်မြောက်သော အတတ်ပညာ၊ အနုပညာ၊ အရည်အသွေး ရောက်ရှိနေလျှင် ထိုအရာသည် ကြီးစွာသော အန္တရာယ်ဖြစ် တော့သည် ။ အဆိပ်သည် အဆိပ်မှန်း မသိရ။

ဒါကို လုံးဝမလိုလားအပ်ပေ ...။

ကျွန်တော်တို့ လိုလားအပ်သည် ကား ...၊

အနုပညာခြယ်မှုန်းမှု အရည်အသွေး၊ အသင့်အတင့်မျှပင်ရှိပါစေ၊ စေတနာမှန်သော၊ ရိုးသား သော စာရေးဆရာ သူစာ ...။

ထို့ထက်ပို၍ လိုလားအပ်သည် ကား ...။

ပြောင်မြောက်သော အနုပညာအရည်အသွေးလည်း ရှိ၊ လူထုဝါဒနှင့် တရားမျှတမှု ဘက်တော် သား ဝါဒလည်း ရှိသော စာရေးဆရာ သူစာ ...။

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်၏ "အစတေးခံ နှလုံးသားများ " စာမူကို ဖတ်

နေရစဉ် ထိုသို့သော ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာမှုကို ကျွန်တော်သတိရမိနေလေသည် ။

စကားလုံးများကို "အပေါ်ယံ ရုပ်ရှုပ်ကလေး" လော်မာစွာ ဆော့ကစားနေတတ်ကြသည့် ဝတ္ထုများ မှိုလိုပေါက်နေချိန်ဝယ်၊ ဤ "အစတေး ခံ နှလုံးသားများ" သည် ပကတိရိုးရိုးစင်းစင်း အနေအထားဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာသည် ။

ကျွန်တော်သည် အဖွဲ့အနွဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးသမား မဟုတ်ပါ။ စာရေးသားခြင်း အတတ်ရှိ အလှပေဒ နည်းနိဿယများ ၌ စိတ်ဝင်စားသူ၊ ခုံမင်လေးစားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ဖောက်ပြန်နေသော အခြေခံပေါ်မှာ သကြားဖုံးထားသည့် အဖွဲ့အနွဲ့မျိုးကိုတော့ လက်ခံအားပေး၍ မရနိုင်ပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ စာတစ်အုပ်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည် ကောင်းခြင်းနှစ်ဖြာနှင့် ပြည့်စုံနေစေချင် ပေသည် ။ အဖွဲ့ကောင်း၊ အမွှန်းကောင်း၊ ပြီးတော့ အခြေခံ အနှစ်သာရလည်း ကောင်းသည့်ဝတ္ထုမျိုး။

ကျွန်တော်အပါအဝင်၊ မှော်ဝန်းကြည်မြတ်အပါအဝင် လူငယ်စာရေးသမားအများ စုသည် ကောင်းခြင်းနှစ်ဖြာဖြင့် ပြည့်ဝကြရန် ကြိုးပမ်းနေသူများ ဖြစ်ကြပါသည် ။ သည် ကြိုးပမ်းမှု ခရီးက လည်း ရှည်လျား ကြမ်းတမ်းနေပါဦးမည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်

ကျွန် တော်တို့ အားမရနိုင်သေးသည့် ခံစားမှုမျိုးလည်း ရှိနေကြပါဦးမည်။ သို့သော် ...၊

အဘယ်မျှပင် အားမရနိုင်သေး ဆိုစေကာမူ ...၊

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူ၏ စေတနာ (သို့မဟုတ်) သူ၏ "အစတေးခံ နှလုံးသား" ကိုတော့ အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် ကျေနပ် နှစ်သက်မိလေသည် ။

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်သည် လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့်လည်း ကျွန်တော်အတွက် သူစိမ်းတစ်ရံဆံစာ လူသစ်မဟုတ်၊ စာရေးဆရာအနေနှင့်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ကလောင်သစ်မဟုတ်။

လုပ်သားများကောလိပ် ဒဿနိကဗေဒဌာနတွင် နည်းပြအဖြစ် ၇၀-ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော် ၃ နှစ်ကျော် အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် မှော်ဝန်းကြည်မြတ်အားအတွေးအခေါ်နှင့် အနုပညာ၌ တက်ကြွ ဝင်စားသော ယုတ္တိဗေဒ (LOGIC) ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖြစ် တွေ့ခဲ့ရသည် ။ သို့သော် ထိုစဉ်က စာသင်ခန်း၊ ကျောင်းသင်ခန်း၊ ဆရာ၊ ကျောင်းသား စသည့် အရံအတားများကြောင့် နီးနီး ကပ်ကပ် မတွေ့၊ မသိခဲ့ရပေ။

သူ၏ ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု "ရင်ခွင်သစ်မှာ နားခိုပါရစေ" ကို ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ် လက်ဆောင်ပေးသည့် ကာလ၊ "မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်း" တွင် ဆောင်းပါးဝတ္ထုတိုများ ရေးကြ၊ သားကြ၊ ဝင်ထွက်သွားလာကြသည့် ကာလရောက်မှ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့လိုက်ရပေသည် ။

ဤကာလတွင် ကျွန်တော်လည်း ကောလိပ်နည်းပြဆရာ မဟုတ်တော့။ သူလည်း ယုတ္တိဗေဒ ကျောင်းသားမဟုတ်တော့။ ဤကာလဝယ် သူ့မှာ ကျောင်းသားစိတ် ရှိနေသေးသလား။ မရှိတော့ဘူး လား မသိသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ကား "ကျောင်းဆရာစိတ်" လုံးဝ မရှိတော့ချေ။

ဤ 'အမှာ' ကို ရေးပေးပါဟု သူက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းစဉ်က "ဆရာတစ် ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတာကိုပါ လွတ်လပ်စွာ ရေးပေးပါ" ဟု ပြောခဲ့သည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ "ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမြင်"ဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ ဝင်စားထားရှိလို့ မရနိုင်တော့ပေ။ ချုပ်ငြိမ်းသွားသောဘဝတစ်ခုသည် ပကတိ အေးစက်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဤအမှာ သည် ကျောင်းသားတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးအတွက် ဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ က ကိုယ့်မင်းသားကိုကိုယ်မိတ်ကပ် လိမ်းပေးသော "အမှာ" မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်လုံးဝ ယုံကြည် သည် ။

ဤဝတ္ထုတွင် ...

မင်းဦး၊ ခင်ဝင်းမေ၊ မိညိုတို့ ၏ နှလုံးသားများ ...။

မရင်မေ၊ မခင်တင့်၊ အမေအိမ်တို့ ၏ နှလုံးသားများ သည် "ရိုးသားဂုဏ်"ဖြင့် ကြွယ်ဝလှပ နေကြသည် ။ သို့သော်လည်း တစ်ခုခု၏ အစတေးခံနှလုံးသားများ ...။

တစ်ဖက်ကလည်း ဖောက်ပြန်သောစနစ်ကို ကိုယ်စားပြုသည့် "ဥမ္မာယမင်း၊ အန်တီသန်း၊ မူဆာ၊ ကိုဟုတ်စွမ်" တို့ ၏ နှလုံးသားများကို ပြထားသည် ။ ဒါတွေကလည်း "အစတေးခံနှလုံးသား များ " ပင် ဖြစ်နေကြသည် ။

"ဘာအတွက်" "ဘယ်လို"အစတေးခံကြရသလဲ ဆိုတာကတော့ သူ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသွား လျှင် ရှင်းသွားပေမည်။

ထိုဇာတ်ကောင်များကို တစ်ကွက်စီ တစ်လှည့်စီ ပြသွားသည် ။ အချိတ် အဆက်တွေ ပေးသွား သည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အနေဖြင့်မူကား၊ ဤဝတ္ထုတွင် အစအဆုံး လှုပ်ရှားသွားကြသော "မင်းဦး၊ ခင်ဝင်းမေ၊ မိညို၊ မရင်မေ၊ မခင်တင့်၊ အန်တီသန်း၊ မူဆာ၊ ကိုဟုတ်စွမ်၊ ဥမ္မာယမင်း၊ အမေအိမ်" စသည် တို့ ၏ ရုပ်ပုံလွှာ အဖွဲ့များကို အားမရပေ။

ဤဝတ္ထုတွင် အမည်မျှသာ ပါဝင်ပြီး၊ စာဖတ်သူရှေ့မှောက်သို့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရောက် မလာသော "ကိုဘခက်"၏ ရုပ်ပုံလွှာအဖွဲ့ကို အားရကျေနပ် နေမိသည် ။ မှော်ဝန်းကြည်မြတ်သည် ကိုဘခက်အား ဝတ္ထုစာမျက်နှာများ ၏ နောက်ကွယ်၌ ထားရှိခဲ့သည် ။ သို့တစေ ကိုဘခက်ကား ဝတ္ထု စာမျက်နှာ၌ တောက်လျှောက် ပါဝင်ခဲ့သော ဇာတ်ကောင်များ အားလုံးထက် အားကောင်းနေလေ သည် ။ မယ်မယ်ရရဆို၍ မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည် တစ်နေရာက ရေးလိုက်သော ကိုဘခက်၏ စာတစ်စောင် (သူမိန်းမ၊ မရင်မေဆီသို့) သာ တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည် ။ ဒါပေမဲ့သူကား ဤဝတ္ထု၏ စရိုက်အပီဆုံး၊ အားအကောင်းဆုံး၊ အစတေးခံ နှလုံးသားဖြစ်နေလေသည် ။

ကိုဘခက်သည် ဤဝတ္ထုတွင် စကားတစ်လုံးမျှမပြော။ သို့သော် သူမိန်းမ၊ မရင်မေက ဝတ္ထု တစ်နေရာတွင် "မရင်မေနှင့် မမျှအောင်ပင်" အ

ဘိဓမ္မစကားတွေ ပြောသွားသည်။ ဒါတွေသည် မရင်မေနုတ်မှ ထွက်လာကြစေကာမူ၊ ကိုဘခက်၏ ရောင်ပြန်ဟပ်ချက်များ ဟု ကျွန်တော်တော့ အလိုလိုသိနေသည်။

"အစတေးခံ နှလုံးသားများ " တွင် စကားပြောများ ၊ လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် အစအဆုံးသီကုံး ယက်ဖောက်ထားသော ဇာတ်ကောင်များက ပီသပြောင်မြောက် မလာကြဘဲ၊ စကားတစ်ခွန်း မပြော။ တစ်စုံတစ်ရာ မလှုပ်ရှားဘဲ။ "စာလေးတစ်စောင်" သာ ရေးလိုက်သော ကိုဘခက်က ပီသပြောင် မြောက် နေသည် ဟု ဆိုပါလျှင် ...

စာရေးသူ မှော်ဝန်းကြည်မြတ်အဖို့ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်းဖြစ်သွားမည်လား မပြောတတ်ပေ။

ချစ်ဦးညို

၁၉၇၈၊ ဇွန်၊ ၁၄။

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်

အစတေးခံ နှလုံးသားများ

အခန်း (၁)

သူ အိပ်ရာမှ နိုးထလာသည့် အချိန်တွင် ဧည့်ခန်းထဲ၌ နေခြည်ဧည့်သည် ပင် ရောက်နှင့်နေပြီ။ နွေးထွေးသော နေခြည်လက်တံများက အိမ်နံရံကြားမှ ထိုးဖောက်ဖြာကျနေသည် ။

ခေါင်းရင်းမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မီးညှိ၍ အားပါးတရ ရှိုက်လိုက်သည် ။ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော မီးခိုးငွေ့များက နေခြည်ပြောက်ကလေးများကြားတွင် လိမ်ယှက်အိမ်ဖွဲ့နေသည် ။

အိမ်အပြင်မှ ကြားရသော အသံဗလံပေါင်းစုံကြောင့် သူသည် စားပွဲတင် နာရီကလေးကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည် ။ ခုနစ်နာရီထိုးလှပြီ။

စောင့်ကို ခေါက်ရင်း၊ ဖျာကို လိပ်ရင်းက တံခါးမကြီးကို သတိပြုလိုက်မိသည် ။ ညတုန်းက သူ့ကိုယ်တိုင် အသေအချာ မင်းတုံးချ၍ ပိတ်ထားခဲ့သော တံခါးမကြီးတွင် မင်းတုံးများ ပြုတ်နေ သည် ။ အပေါ်မင်းတုံးသည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျနေသည် ။ အောက်မင်းတုံးသည် အပေါ်သို့ရောက် နေသည် ။ စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည် နှင့် တံခါးမကြီးကို ထိလိုက်သည် ။ စေ့ရုံသာစေ့ နေသော တံခါးနှစ်ချပ်သည်

ရင်ကွဲပွင့်သွားသည် ။ အပြင်သံဇကာတပ်ထားသော အပြင်တံခါးမှာ လည်း ထို့အတူ။

သူသည် အိမ်ထဲသို့ အသော့ဝင်လာသည် ။ သူ့ကုတင်ပေါ်တွင် "မိညို" ကို မတွေ့ရတော့။ မွေ့ယာ၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်များမှာ လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြန့်ပြန့်ပြူးပြူး ဖြစ်နေ သည် ။ သူ့မျက်လုံးအစုံက ကုတင်ဘောင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည် ။ ညတုန်းက မိညိုဝတ်အိပ်သော သူ့ရှပ်အင်္ကျီ၊ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ကချင်လုံချည် ကွက်ကျဲကြီးကို ခေါက်လျက်သား တွေ့ရသည် ။ အဝတ် လှမ်းသည့် ကြိုးတန်းတွင် လည်း မိညို၏ ရေစိုအတွင်းခံဘရာစီယာ၊ အပေါ်အင်္ကျီကိုလည်း မတွေ့ရ တော့။ ညတုန်းက ထရံတွင် ညပ်၍ လှမ်းထားသော ထဘီလည်း မရှိတော့။

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာသည် ။ ဖိနပ် ချွတ်တွင် မိညို၏ ဖိနပ်လည်း မမြင်ရတော့။

သည် လိုဆိုလျှင် -

မိညိုသည် အဘယ်အရပ်သို့ ထွက်သွားချေပြီနည်း။ အဘယ်ကြောင့် သူ အိပ်ရာမှ မနိုးမီ စောစီးစွာ ထွက်ပြေးသွားလေသနည်း။ စဉ်းစားရ ခက်နေပြီ။

နောက်ပြီး သူသိရသလောက် မိညိုသည် ရန်ကုန်သူမဟုတ်။ ရန်ကုန်သည် မိညိုအဖို့ မျက်နှာ စိမ်း။ မြို့လယ်တစ်နေရာမှ လွဲ၍ မိညိုသည် အခြား မည်သည့်နေရာတွင် မျှ ခြေချဖူးသူလေး မဟုတ်။

စင်စစ် သူနှင့်မိညိုတို့ ၏ သိကျွမ်းမှုသည် နာရီပေါင်းဆယ့်တစ်နာရီမျှပင် မပြည့်တတ်သေး။

မိုးကြီး သဲမဲစွာ ရွာသွန်းခဲ့သော ယမန်နေ့ညကမူ မိညိုအား ရေကျော်

‘မောင်အေး ကဖီး’ ရှေ့တွင် ဒုက္ခသည် တစ်ဦးအသွင်ဖြင့် တွေ့မြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့် တွေ့လျှင်တွေ့ခြင်း သူ့ထံတွင် အကူအညီ တောင်းခံခဲ့သည်။ မိုးရေများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မာဒေါကားကလေး တစ်စီးက မိညိုနောက်သို့ သဲသဲမဲမဲ ပြေးလိုက်လာသည်။ သည် တွင် သူက မိညို အား ဒုက္ခသည် တစ်ဦးအနေဖြင့် အကာအကွယ် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိညို၏ တောင်းဆိုမှုအရ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်ပေးရန် သူ့အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိညိုဆိုသောမိန်းကလေးက မွန်သွေးပါသူ၊ မုတ္တမသူ။ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်အရွယ်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တောင့်တင်း ဖွံ့ထွားသည်။

မိညိုနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် သည် ထက်ပို၍ မသိ။

ညတုန်းက သူ့သုံးဘီးကားဖြင့် တင်ဆောင်လာခဲ့စဉ်က မိညို၏ ဟန်အရိုင်းကလေးတစ်ခုကို အမှတ်ရမိသေးသည်။ ထိုစဉ်က သူ၏ သုံးဘီးကားကလေးသည် သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ဖြတ်ကျော်ရန် ရှိသဖြင့် ခေါက်တံခါးနှစ်ခုကို အပေါ်သို့ထောင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ‘သာကေတ’ တံတား ကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ မော်တော်ယာဉ်များ အတွက် အဟန့်အတားသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါက် တံခါးရှေ့မှ အဝါတစ်ရစ်၊ အနက်တစ်ရစ် သစ်သားတန်းကလေးသည် ကိုးဆယ်ဒီဂရီတည့်မတ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူသည် မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ ကားကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်း နှင်ခဲ့သည်။ ငန်းတော် ကြားအဆင် သစ်သားတန်းကလေးနှင့် လွတ်သည် ဆိုရုံမျှသာ။ တံတားအလယ် ထိန်းချုပ်ခန်းထဲမှ လူငါးယောက်က သုံးဘီးကားကလေး၏ အလျင်ကို ကြက်သေသေ ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

ခေါက်တံခါး နှစ်ရွက်ကို ဖြတ်ကျော်မိပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးရွက်များ သည် အပေါ်သို့ တအိအိ ကြွတက်လာသည်။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်ခဲ့သည်။ သူ့ဘေးတွင် ရင်တလှိုက်လှိုက်ဖြင့်လိုက်ပါလာသော မိညိုနှုတ်ဖျားမှ မေးခွန်းတစ်ခု မွေးဖွားလာသည်။

"အကို - အကို၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဟုတ်လား။ ညီမလည်း သာကေတတံတားအကြောင်းကို သိရက်သားနဲ့ "

"ရှင် ...၊ သာကေတတံတား၊ ဟုတ်လား။ မသိဘူး အကို၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ ကြားသာ ကြားဖူးတာ"

"ဒါဖြင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း"

"ဟင် . အကို၊ တံတားကြီး မိုးပေါ်ကို ထောင် ထောင်သွားပြီ။ ဟယ် ...၊ သင်္ဘောကြီးတစ် စင်း ဖြတ်နေတယ်။ ထူးဆန်းလိုက်တာနော်"

"အဲဒါ မှတ်ထား၊ သာကေတတံတားလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလိုခေတ်မှီတံတားမျိုး မြန်မာပြည်မှာ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီဟာက ဒေါပုံ၊ အခုသွားမှာက သာကေတ။ ကဲ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ တော့။ အခုဆိုရင် တံခါးထောင်ထားလို့ ညီမ ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ လူတွေ မလိုက်လာနိုင်တော့ဘူး။ သင်္ဘောကြီးဖြတ်ပြီးလို့ အတော်ကလေးကြာတော့မှ တံခါးပြန်ကျမှာ ။ စိတ်အေးအေးသာ ထား"

သူက မိညိုကို သည် အတိုင်း ရှင်းခဲ့၊ ရဲဆေးတင်ပေးခဲ့ရသည်။

သည် မျှ ရန်ကုန်နှင့် စိမ်းနေသော မိန်းကလေး။

ယခု သူ့ရင်ထဲတွင် ဒုက္ခသည် မလေး မိညိုအတွက် ရတက်မီးတော

ကံလောင် လာသည် ။ အပြစ်တင်မိသည် ။ တကယ်ဆိုမူ မိညိုသည် တစ်နေရာရာသို့ ထွက်သွားရန် ဆန္ဒရှိထားနှင့်သည် ထား ဦး၊ သူ့ကို ညကတည်းက ကြိုတင်ပြောထားနှင့်သင့်သည် ။ သို့မဟုတ် အိပ်ရာမှ နိုး၍ ပြောသင့်သည် မဟုတ်လား။ ယခု မိညိုထွက်သွားပုံက တာဝန်မဲ့လွန်းအားကြီးသည် ။ ဥပေက္ခာပြုရန်လွန်းသည် ။

သူသည် မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး စာရေးစားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည် ။ သည် တွင် သူ့ရေးလက်စ စာမူဖိုင်တွဲကြီးပေါ်တွင် မင်ပုလင်းဖြင့်ဖိထားသော စာတစ်စောင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည် ။

စာရွက်ကလေးကို ယူ၍ အောက်ဆုံးဝါကျဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ ထင်သည့်အတိုင်း မိညို၏ စာ ဖြစ်နေသည် ။ စာရွက်အောက်ပိုင်းတွင် ‘မိညို’ ဟု ရေးထားသည် ။

စာကို တစ်လုံးချင်း ဖတ်လိုက်သည် ။

အကို ...

အကို့ကိုအသိမပေးဘဲ ထွက်လာခဲ့မိတဲ့ အတွက် မိညိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ။ အကို့ရဲ့ လက်ရှိဘဝကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်လို့ မိညို အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့တာလို့ ပဲ ပြောပါရစေတော့။

မိညို အကို့ကို စာနဲ့ ချပြီး ရေးမပြတတ်လောက်အောင်ဘဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကို့ ကြောင့်သာ မိညို သူတို့ လက်က လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာပါ။ အကို့ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ ယုံပါ။

မိညို အကို့ဆီကထွက်လာခဲ့တာဟာ နေရာဟောင်းကို ပြန်သွားဖို့ မဟုတ်ဘူး အကို၊ မုတ္တမ ပြန်တော့မလို့ ။ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး ဆိုတာဟာ မရောက်ဘူးခင်တုန်းကတော့ အထင်ကြီးစရာ ကောင်းသလောက် တ

ကယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ သိပ် ကြောက်စရာ ရွံစရာ ကောင်းပါလား အကို။ မိညိုရဲ့ ကယ်တင်ရှင် အကိုက လွဲရင် ရန်ကုန်က လူတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်တော့ဘူး။ ယောက်ျားပီသတဲ့ အကိုသိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုလည်း တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ညက တစ်ညလုံး မိညို အိပ်မရဘူး အကို။ အိမ်ရှေ့မှာ တခေါခေါနဲ့ အကို အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အချိန်မှာ မိုးစဲသွားတယ် အကို။ တစ်ဖက်ခန်းက အကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေကြတာ မိညို နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားနေရတယ်။ မိညိုအဖို့ မထောင်းသာပေမယ့် အကို အတွက်တော့ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အကိုမနိုးခင် အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ရတာပါပဲ။

အိပ်မပျော်တဲ့ အတူတူမို့ မိညို ရေနွေးတစ်အိုး ကျိုလိုက်ပြီး ဓာတ်ဘူးထဲ ထည့်ထားတယ်။ ပန်းကန်စင်ပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ သကြား၊ ကော်ဖီမှုန့်နဲ့ အကိုအတွက် ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက် ဖျော်ခဲ့တယ်။ ဝေလီဝေလင်းလောက်မှာ စားပွဲပေါ်က ငါးမူးစေ့လေးနဲ့ ပဲပြုတ် ငါးကျပ်သားဝယ်ပြီး ဆီဆမ်းထားလိုက်တယ်။ အကို နိုးလာရင် သောက်ရ စားရအောင်။

မိညို သွားပြီအကို။

ဒီစာကို အကိုဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မိညိုဟာ ရန်ကုန် မုတ္တမ ရထားကြီးပေါ်မှာ ရောက်ရင် ရောက်နေပါလိမ့်မယ်။

မိညို အသက်နဲ့ ခန္ဓာ မြနေသေးသမျှ အကိုကျေးဇူးကို တစ်သက်သက် သတိရနေမှာ ။ ကံမကုန်ကြသေးရင်တော့ ပြန်ဆုံကြတန်ကောင်းပါရဲ့ အကို။

မိညို။

မိညို၏ စာကလေးမှာ သည် နေရာတွင် နိဂုံးချုပ်သွားသည်။ သို့ပေ
မဲ့ စာလုံးကလေးများမှ တစ်ဆင့် ကူးယူခံစားရသော သူ့အတွေးအမြင်
တွေကတော့ ယခုမှ နိဒါန်းစသည်။

စာထဲတွင် မိညိုသည် သူမ၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို လှစ်ဟခဲ့သ
ည်။ ‘နေရာဟောင်း’ တဲ့။ ‘ကြောက်စရာ၊ ရွံစရာကောင်းတဲ့
ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီး’တဲ့။ ‘ယုံကြည်စရာကင်းမဲ့တဲ့ ရန်ကုန်မြို့က လူ
တွေ’တဲ့။

‘နေရာဟောင်း’ဆိုသည် က အဘယ်အရပ်ပါလိမ့်။ ကြောက်စရာ ရွံစ
ရာ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော် ကြီးနှင့် ယုံကြည်စရာကင်းမဲ့တဲ့ ရန်ကုန်မြို့က
လူတွေဆိုသည် က အဘယ်အကြောင်းတရားပေါ်တွင် အခြေခံပါလိမ့်။

ဝီဝီပြင်ပြင် မရှိလှ။

‘သူတို့ လက်က လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာ’ ဟူသော စာသားကို အတွေးန
ယ်ချဲ့မိပြန်သည်။ စင်စစ် သူသည် မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေ
သော ယမန်နေ့ညက အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရ သော်လည်း နောက်မှ
ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာသော မာဒေါကားကလေးကို သူမသိ။ ကားပေါ်
တွင် လူ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလာသည် ကို မလေ့လာမိ။ ‘သူတို့’ ဆိုသည်
က မာဒေါကားပေါ်မှ လူတွေကို ရည်ရွယ်မှန်း ရိပ်စားမိသော်လည်း ဘ
ယ်သူတွေလည်း ဆိုတာ သူနားမလည်။

ပြီးတော့ -

‘အကိုရဲ့ လက်ရှိဘဝကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ မိညို အမြဲ
နံဆုံး ထွက်လာခဲ့တာလို့ ပဲ ပြောပါရစေတော့’ တဲ့။ ‘တစ်ဖက်ခန်းက အ
စ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေကြတာ
မိညို နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားနေရလို့ ရင်ထုမနာဖြစ်ရတယ်’တဲ့။

အဘယ် အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့လက်ရှိဘဝအတွက် အဘယ်ကြောင့် အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်နေရသနည်း။ တစ်ဖက်ခန်းမှ မြေးအဖွားက သူနှင့်ပတ်သက်၍ အဘယ် စကားတွေ ပြောဆိုခဲ့ကြသနည်း။

အဖြေကား ရေးရေးမျှပင် မပေါ်။ တွေးရလွန်းသဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် နောက်ကျိ မူးဝေလာ သည် ။

သူသည် မိညိုပြင်ဆင်ထားရစ်ခဲ့သော ကော်ဖီကြမ်းနှင့်ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းကို စားသောက်နေရာ မှ တစ်ချက် တွေးလိုက်မိသေးသည် ။

မိညိုတွင် ပိုက်ဆံကြေးငွေရှိဟန်မတူ။ စာထဲတွင် စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ရသည့် ငါးမူးစေ့ဖြင့် ပဲပြုတ်ငါးကျပ်သားဝယ်လိုက်သည် ဟု ရေးထားသည် ။ သို့ဆိုလျှင် မိညိုသည် မုတ္တမသို့ အဘယ်နည်း ဖြင့် ပြန်မည်လဲ။ ရထားလက်မှတ်ကို အဘယ်နည်းဖြင့် ဝယ်မည်လဲ။ ရထားကို လက်မှတ်မဲ့စီးနင်း လိုက်ပါသွားမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးသည့်တိုင် မိညိုသည် ရထားမီနိုင်လိမ့်မည် မထင်။ ယခုပင် နံနက် ခုနစ်နာရီ ကျော်လွန်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ရထားတစ်စီးတော့ ရှိသေးသည် ။

သည် လိုဆိုလျှင် -

မိညိုသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် ရှိနိုင်သေးသည် ။ ဘူတာရုံတွင် ရှိနေနိုင်သေးသည် ။ မှီနိုင်သေး သည် ။

သူသည် တို့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ခါးဝတ်အင်္ကျီ လုံချည်ဖြင့်ပင် အပြင်ထွက်လာသည် ။ တံခါးကို သော့ပိတ်သည် ။ ပြီးနောက် သုံးဘီးကားကလေးကို ကားရုံထဲမှ ထုတ်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။

"ဟေ့ မောင်မင်းဦး မောင်မင်းဦး"

"အကိုမင်းဦး အကိုမင်းဦး"

တစ်ဖက်ခန်းမှ အိမ်ရှင် အဒေါ်ငြိမ်းနှင့် ခင်ဝင်းမေ တို့ ၏ ခေါ်သံကို
မကြားလိုက်တော့။
